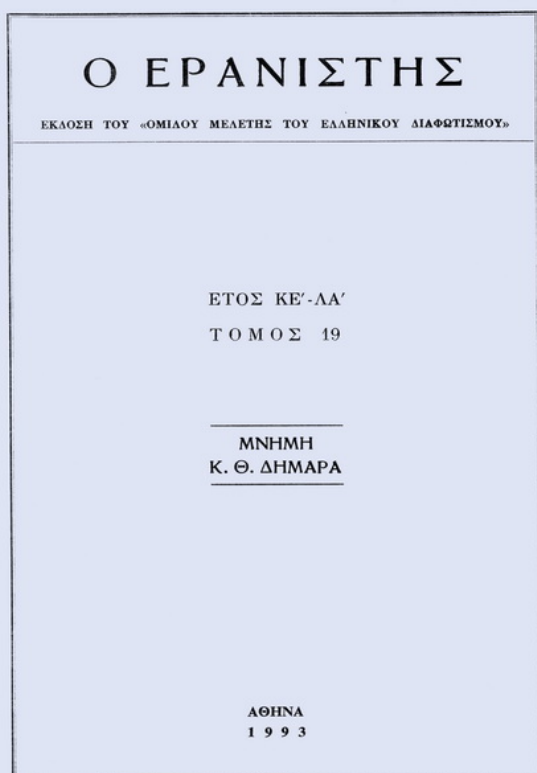

The Gleaner

Vol 19 (1993)

In Memoriam of C. Th. Dimaras

Η λογοκρισία που δεν έγινε

Δημήτρης Γ. Αποστολόπουλος

doi: [10.12681/er.268](https://doi.org/10.12681/er.268)

To cite this article:

Αποστολόπουλος Δ. Γ. (1993). Η λογοκρισία που δεν έγινε. *The Gleaner*, 19, 235–243. <https://doi.org/10.12681/er.268>

Η ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ τοῦ Ἰακωβάκη Ρίζου Νερουλοῦ ὑπάρχει ἡ πληροφορία ὅτι ὁ ἐκδότης τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλέξανδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων (1641-1709) τίς λογόκρινε· ἀφαίρεσε ἀπὸ τὰ ἐπιστολικά κείμενα ἐκεῖνες τίς περικοπές στίς ὁποῖες ὁ Μαυροκορδάτος ἀποκάλυπτε τὸ μίσος του ἐναντίον τῶν δυναστῶν τοῦ ἔθνους του (nation) καὶ διατύπωνε εὐχές γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση (délivrance) τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ ἔλεγχος αὐτῆς τῆς πληροφορίας καὶ τὸ νόημα ποὺ εἶχε ἡ διάδοσή της στὰ χρόνια τοῦ Ἀγώνα θὰ μᾶς ἀπασχολήσει ἐδῶ.

I

Ἄς δοῦμε πρῶτα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν παράδοση τῆς πληροφορίας ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Τὸ 1826 ὁ φαναριώτης λόγιος Ἰακωβάκης Ρίζος Νερουλὸς ἔδωσε στὴ Γενεὺη μιὰ σειρὰ διαλέξεων γιὰ τὴν Ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. Τὴν ἐπόμενη χρονιά εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, στὴν ἴδια πόλη, τὸ βιβλίο *Cours de littérature grecque moderne donné à Genève par Jacobaky Rizo Neroulos, Ancien premier ministre des hospodars Grecs de Valachie et de Moldavie; publié par Jean Humbert*. Τὸ κείμενο, ὅπως δηλώνεται ρητὰ, ἀποδίδει, καταρχήν, ὅσα ὁ Ρίζος εἶχε διδάξει.¹ Τὸ ἔργο ὅμως γνώρισε τὸ 1828 μιὰ δεύτερη ἐκδοση ποὺ στὴ σελίδα τίτλου χαρακτηρίζεται ὡς «revue et augmentée» καὶ στὸ σχετικὸ εἰσαγωγικὸ σημείωμα παρέχεται ἡ πληροφορία ὅτι τὸ κείμενο τῆς πρώτης ἐκδοσης ἐπιθεωρήθηκε προσεκτικὰ ἀπὸ τὸν Ρίζο, ἐνῶ ἐπαναδιατυπώθηκαν τμήματα τοῦ ἔργου ὥστε νὰ ἀπαλειφθοῦν κάποια σημάδια βιασύννης ποὺ χαρα-

1. Βλ. τὸν «Πρόλογο τοῦ ἐκδότη» τὰ σχετικὰ μὲ τίς διαλέξεις ποὺ ἔδωσε ὁ Ρίζος στὴ Γενεὺη, τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ προκάλεσαν καὶ τὸν τρόπο ποὺ τὰ κείμενά του ὁδηγήθηκαν στὸ τυπογραφεῖο (σ. κ.ε.).

κτῆριζαν τὴν πρώτη του ἔκδοση. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ δεύτερη ἔκδοση ἀποδίδει αὐθεντικότερα τὴν πρόθεση τοῦ Ρίζου.²

Ἡ πληροφορία ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἔχει ὑποστεί, καὶ αὐτὴ, κάποιες ἀλλαγές· στὴν τελικὴ τῆς πάντως διατύπωση ἔχει ὥς ἐξῆς: «Le recueil de ses lettres [δηλ. τοῦ Μαυροκορδάτου] a été imprimé dernièrement à Constantinople. L'éditeur en a supprimé plusieurs passages où Maurocordato, s'adressant à ses amis intimes, et particulièrement à Dosithée, patriarche de Jérusalem, dévoilait sa haine contre les oppresseurs de sa nation, et les vœux qu'il formulait pour sa délivrance.»³

II

Τὰ στοιχεῖα ποὺ δίνει ὁ Ρίζος εἶναι ἐπαρκῆ γιὰ νὰ ἀναγνωρίσουμε τὸ «δράστη» καὶ νὰ προσδιορίσουμε τὸν τόπο καὶ τὸ χρόνο ποὺ «ἐτέλεσε» τὴν πράξη του.

Τὸ 1804 ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸ Πατριαρχικὸ Τυπογραφεῖο ἓνα *Ἐπιστολάριον* στὸ ὁποῖο δημοσιεύτηκαν, μετὰξὺ ἄλλων, καὶ «Ἐπιστολαὶ τινες Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀποβόρῃτων» (σ. 71 ἐπ.).⁴ Εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Ρίζου ἔντυπη ἔκδοση τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ προφανῶς αὐτὴν ὑπονοεῖ στὴ Γραμματολογία του. Ἐπιμελητὴς τῆς ἔκδοσης ἦταν ὁ ἑφορος τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου Βασίλειος,⁵ καὶ προφανῶς αὐτὸν ὑποδεικνύει ὡς δρᾶστη τῆς λογοκρισίας.

Ὡστόσο ὅταν ὁ Ρίζος δημοσιοποίησε τὴν καταγγελία του ὁ Βασίλειος δὲν ζοῦσε ὥστε, ἐνδεχομένως, νὰ ἀντικρούσει ὅσα τοῦ καταλόγιζαν· ἀλλὰ

2. Ἐχει ἄλλωστε καὶ μεγαλύτερη ἔκταση: ἡ πρώτη ἔκδοση xxiv + 174 σελίδες, ἐνῶ ἡ δεύτερη xxiv + 204 σελίδες.

3. Τὸ χωρίο στὴ σ. 29 τῆς ἔκδοσης τοῦ 1828. Στὴν πρώτη ἔκδοση τοῦ 1827, στὴ σ. 27. Μετὰξὺ τῶν δύο ἐκδόσεων ὑπάρχουν οἱ ἀκόλουθες διαφορὲς διατύπωσης.

Ἐκδοση 1827: «... dévoilait sa haine pour les oppresseurs de sa nation, et ses vœux

Ἐκδοση 1828: «... dévoilait sa haine contre les oppresseurs de sa nation et les vœux qu'il formulait pour sa délivrance».

4. Τὸ βιβλίον ἔχει καταγραφεῖ στὴν *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία* τῶν Δ. Γκίνι - Β. Μέζα μετὰ τὸν ἀριθμὸ 255 (τ. 1, Ἀθήνα 1939, σ. 42).

5. Γιὰ τὸν Βασίλειο ἡ βιβλιογραφία εἶναι πενιχρή· βλ. Ε. Α. Σιδερίδης, «Βασίλειος Ποστέλνικος», *Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος* 31 (1907-1908), 101-107, καὶ πρόσφατα Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, *Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση στὴν τουρκοκρατούμενη ἑλληνικὴ κοινωνία. Ἀντιδράσεις στὰ 1798*, Ἀθήνα 1989, σ. 34 κ.έ.

καὶ κανεὶς ἄλλος, ὅσο γνωρίζω, δὲν βρέθηκε νὰ ὑπερασπιστεῖ τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι ἡ πληροφορία αὐτὴ καθιερώθηκε καὶ ἀπὸ τὸ 1870 διαδόθηκε ἀκόμα περισσότερο, καθὼς ἡ Γραμματολογία τοῦ Ρίζου μεταφράστηκε στὰ ἑλληνικά καὶ δημοσιεύτηκε στὴν Ἀθήνα. «Οἱ πᾶς μπορούσαν νὰ πληροφορηθοῦν ὅτι «ὁ ἐκδότης παρέλειψε πολλὰ χωρία, ἐν οἷς ὁ Μαυροκορδάτος διευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐξαιρέτους αὐτοῦ φίλους, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τὸν Δοσίθεον, Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, ἀνεκάλυπτε τὸ κατὰ τῶν καταδυναστευόντων τὸ ἔθνος αὐτοῦ μῦθος καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως». ⁶ Ἔτσι ὁ βιογράφος τοῦ Μαυροκορδάτου θὰ μπορέσει νὰ γράψῃ, στὰ 1879, χωρὶς κανένα ἐνδοιασμό: «αἱ πλεῖσται [τῶν ἐπιστολῶν του] περιῆλθον εἰς ἡμᾶς κολοβαὶ καὶ ἡκρωτηριασμέναι ὑπὸ τοῦ περιδεοῦς ἐκδότου». ⁷ Ἡ καταδίκη τοῦ δράστη ἦταν πλέον ὀριστική καὶ τελεσίδικη.

Σήμερα, μολονότι ἔχουν περάσει 190 περίπου χρόνια ἀπὸ τὸ 1804, μπορούμε νὰ ἐπιχειρήσουμε μιὰ ἀναψήλαψη τῆς ὑποθέσεως ἀφοῦ σώζονται ἀντίτυπα ἀπὸ τὸ *corpus delicti*, τὸ Ἑπιστολάριον, καὶ οἱ ἔρουνες γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἐπιστολογραφία τοῦ Μαυροκορδάτου ἔχουν προχωρήσει τόσο ὥστε νὰ μπορούμε νὰ διακρίνουμε ὅ,τι πραγματικὰ ἔπραξε ὁ Βασίλειος.

III

Ἄς ἀρχίσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν αὐτοψία ἐνὸς ἀπὸ τὰ σωζόμενα ἀντίτυπα τοῦ Ἑπιστολαρίου. ⁸ Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἀπὸ 356 [1-10 χ.ἀ.+1-343+3 χ.ἀ.] σελίδες καὶ ἔχει τὴν ἀκόλουθη διάταξη ὕλης:

6. Ἱστορία τῶν Γραμμάτων παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἑλλήσι συνταχθεῖσα ὑπὸ Ἰακώβου Ρίζου Νερούλου κατὰ τὸ 1826 ἐν Γενεύῃ... ἐξελληνίσθη δὲ ὑπὸ Ὀλυμπίας Ι. Ν. Ἀββοτ..., Ἀθήνα 1870, σ. 42. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ Γραμματολογία τοῦ Ρίζου, πρὶν μεταφραστεῖ στὰ ἑλληνικά, γνώρισε μιὰ γερμανικὴ ἔκδοσιν τὸ 1827 (*Die neu-griechische Litteratur*, Μάιντς), μιὰ ὀλλανδικὴ στὰ 1829 (*Geschiedenis der nieuwere griekische Letterkunde*, Ἀμστερνταμ) καὶ μιὰ ἑκδοσιν στὴν ἰταλικὴ γλῶσσα (*Corso di letteratura greca moderna. Prima versione italiana*, Παλέρμο 1842).

7. Ἡ βιογραφία τοῦ Μαυροκορδάτου δημοσιεύτηκε στὸ βιβλίον Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, Ἑπιστολαὶ Ρ', ἐκδίδονται ἐπιστασίᾳ Θ. Λιβαδά, Τεργέστη 1879, πᾶ-ριε'. Τὸ χωρίον ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει στὴ σ. ρθ'. Ὁ ἄδελφος συγγραφέας τῆς βιογραφίας εἶναι ὁ Γ. Α. Μαυροκορδάτος, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ Μ. Γεδεών, Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, 1453-1913, Ἀθήνα 1939, σ. 113.

8. Χρησιμοποιῶ τὸ ἀντίτυπο τῆς Βιβλιοθήκης ΚΝΕ/ΚΒΕ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἑρευνῶν ἄλλα τέσσερα ἀντίτυπα σὲ ἀντίστοιχες βιβλιοθηκῆς ἔχουν ἐντοπίσει οἱ Γκίνης καὶ Μέξας, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία..., ὁ.π.

- [1]-[2] λευκός
 [3] σελίδα τίτλου: 'Επιστολάριον ἐκ διαφόρων ἐρανισθὲν καὶ τυπωθὲν πατριαρχεύοντος τοῦ παναγιωτάτου καὶ θειωτάτου οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Καλλινίκου προσφωνηθὲν δὲ τοῖς τῶν Ἑλλήνων φιλομαθέσι νέοις. Ἡδὴ πρῶτον ἐκδίδεται. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Τυπογραφείῳ. Ἔτει 1804.
- [4] λευκή
 [5]-[7] Ὁ ἐν ιατροφιλοσόφοις Βασίλειος τοῖς παισὶ τῶν Ἑλλήνων.
 [8] motto: χωρὶς ἀπὸ τῆ «Σοφία Σολομῶντος», κεφ. ζ' 15.29 καὶ κεφ. η' 7.
 [9] Ἄδεικ ἐκτυπώσεως τοῦ βιβλίου μὲ ἡμερομηνία 20 Ἰουνίου 1804, ποὺ ὑπογράφουν ὁ Πατριάρχης Καλλίνικος, ὁ Ἐφέσου Διονύσιος, ὁ Κυζίκου Ἰωακείμ, ὁ μέγας διερχομὲνός τῆς Ὑψηλῆς Πύλης Σκαρλάτος Καλλιμάχης, ὁ μέγας λογοθέτης Ἀλέξανδρος Μάνος καὶ ὁ μέγας σκευοφύλαξ Κωνσταντῖνος Νέγρης.
- [10] λευκή
 1-48 [Θεοφίλου Κορυδαλέως,] Ἐκθεσις περὶ ἐπιστολικῶν τύπων
 49-71 Τύποι ἑτεροὶ καὶ χαρακτῆρες Ἐπιστολῶν Μ'. Καὶ ἐκ τῶν τοῦ Σοφιστοῦ, ἢ λέγεται, Λιβανίου ἡρανισμένοι κατὰ τέχνην συντεθειμένοι Ῥητορικῇ, καὶ διὰ εἰς γύμνασιν τῶν Ἀρχαρίων ἀρμοδιώτατοι
 71-273 Ἐπιστολαὶ τινες Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων
 273-304 Ἐτεραι Ἐπιστολαὶ Ἰωάννου Νικολάου Μαυροκορδάτου βοεβόδα, Ἡγεμόνος Μολδοβλαχίας
- [304 μέσον: ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΥ]
 304-305 Περὶ μηνῶν Ῥωμαίων
 305-310 Περὶ μηνῶν Ἀθηναίων
 310-311 Περὶ ἰνδικτιῶνος
 311 Περὶ ἀριθμῶν
 311-313 Περὶ χρόνου παρὰ Γρηγορίου τοῦ μητροπολίτου Ανθράχίου
 314 Φώτιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀμφιλοχίῳ μητροπολίτῃ Κυζίκου
 315-340 Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, Πρεσβευτικὸς πρὸς Γερμανοὺς Λόγος, Ὑπὲρ εἰρήνης
 341 Τοῦ αὐτοῦ [= Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου,] Εὐχή μετὰ τὸ Ἀπόδειπνον
 341-343 Εὐχή τοῦ Ὁρθρου
 [344]-[346] λευκός

Ὅπως δηλώνεται στὸν πρόλογο ποὺ τὸν ὑπογράφει ὁ Βασίλειος, ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου εἶναι παιδαγωγικός: θέλει νὰ χειραγωγήσει τὸν ἀναγνώστη στὴ σπουδὴ καὶ τὴ μελέτῃ τῶν ἐπιστολικῶν τύπων. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ προτάσσεται τὸ πόνημα τοῦ Θεοφίλου Κορυδαλέως «Ἐκθεσις περὶ ἐπιστολικῶν τύπων» καὶ δίνονται στὴ συνέχεια ὡς ὑποδείγματα ἐπιστολικά κείμενα τοῦ Ψευδο-Λιβανίου, τοῦ ἐξ ἀπορρήτων καὶ τοῦ γιοῦ τοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου. Ὅλα αὐτὰ σὲ 304 σελίδες· στὴ σελίδα μάλιστα αὐτῇ ση-

μειώνεται με κεφαλαῖα γράμματα «Τέλος τοῦ Ἐπιστολαρίου». Ἀκολουθοῦν ὥστόσο 40 περίπου ἀκόμα σελίδες, στίς ὁποῖες δημοσιεύεται ὕλη πρόσφορη γιὰ ἓνα ἐπιστολάριο: σημειώματα «περὶ μὴνῶν», «περὶ ἰνδικτιῶνος» κτλ.· μία ἐπιστολὴ τοῦ Φωτίου πρὸς τὸν Κυζίκου Ἀμφιλόχιο⁹—ἡ ὁποία, προφανῶς, ἐκ παραδρομῆς δὲν δημοσιεύτηκε στὴ σειρὰ τῶν ὑποδειγμάτων— καὶ ὁ «πρεσβευτικὸς πρὸς Γερμανοὺς λόγος ὑπὲρ εἰρήνης» τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, λόγο τοῦ ὁποῦο ὑποτίθεται ὅτι ἐκφώνησε ὁ Μαυροκορδάτος ὅταν, τὸ 1689, ἐπισκέφθηκε τὸν Λεοπόλδο καὶ τοῦ ἐξέθεσε τίς ἀπόψεις του γιὰ τὴν εἰρήνῃ που ἔπρεπε νὰ συναφθεῖ μεταξὺ τῶν δύο Δυναμῶων. Τέλος δημοσιεύονται δύο εὐχῆς που ἀποδίδονται στὸν Ἀλέξανδρο Μαυροκορδάτο.

Εἶναι ἐκδηλοῦν ὅτι ὁ παιδαγωγικὸς στόχος τοῦ βιβλίου τροφοδοτεῖται ἀπὸ ὕλη που προσέρχεται κυρίως ἀπὸ κείμενα τῶν Μαυροκορδάτων: ἀπὸ τίς 350 τυπωμένες σελίδες, οἱ 260 περιέχουν ὕλη που προσγράφεται στὸν Ἀλέξανδρο καὶ τὸν Νικόλαο. Ὁ Βασίλειος ἐξηγεῖ στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου τὴν προτίμησή του—δίνοντας συγχρόνως καὶ ἓνα φιλολογικὸ στίγμα γιὰ τὴν κύρια πηγὴ που χρησιμοποίησε: «διὰ τὴν εὐροίαν καὶ τὴν ποιικίαν τῶν τε φιλοσοφικῶν καὶ ἠθικῶν νοημάτων, διὰ τὸ εὐσεβὲς τοῦ φρονήματος, τὴν πληθύν καὶ σαφήνειαν τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων ἐπωφελῶν ἰδεῶν, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν γλαφυρότητα τῆς Ἑλληνικῆς φράσεως τῆς παρ' ἡμῶν ἥδη ἐν χρήσει, θαυμάζεται υπερβαλλόντως τὸ Ἐπιστολάριον τοῦ ἀοιδίμου ἐκείνου Ἡρώος Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων. Ἀνδρὸς Ἑλληνος φιλομούσου, φιλοσόφου, καὶ τὰ πολιτικὰ δεινοῦ, πολλῶν τε ἀνθρώπων εἰδότης ἄσπετα, καθ' Ὅμηρον, καὶ νόον ἐγνωκότες· ὡς καὶ ὁ ἐν τῇ τέλει τοῦ βιβλίου αὐτοῦ προστεθεὶς ῥητορικώτατος τοῦ ἰδίου λόγος δηλοῖ. Τοῦτον δὲ τὸν Ἀλέξανδρον ἐμιμήθη, ὡς ἔοικεν, εἰς τὸ ἐπιστολικὸν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νικόλαος, ὁ καὶ Αὐθέντης χρηματίσας Μολδοβλαχίας».¹⁰

«Ἐπιστολάριον τοῦ... Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων» ὁ ὅρος μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖται στὴν περιεκτικὴ χρῆση του (τὸ σύνολο τῶν ἐπιστολογραφικῶν ἐπιδόσεων τοῦ Μαυροκορδάτου) ἀλλὰ μπορεῖ νὰ δηλώνει καὶ μιὰ φιλολογικὴ πηγὴ, ἓνα συγκεκριμένο συμπλήρωμα ἐπιστολικῶν κειμένων του. Ἡ διευκρίνιση λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος

9. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐπιστολὴ ἡ ὁποία στὴν πρόσφατη ἔκδοσή τῶν Β. Λαούρδα καὶ L. G. Westerink ἔχει τὸν ἀριθμὸ 207: *Photii Patriarchae Constantinopolitani, Epistulae et Amphilochia*, τ. 2, Αττίνα, Teubner, 1984, σ. 107.

10. Ἐπιστολόριον..., σ. 6 γ.ζ. (ἡ ἀρχαίωση εἶναι δική μου).

είναι αναγκαία καθώς μπορεί να μάς οδηγήσει σε ένα ασφαλές κριτήριο για να κρίνουμε το «έγκληματικόν» τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἐκδότη τοῦ 1804.

IV

Ἔχει ἐντοπιστεῖ ὅτι στὸ διάστημα ἀνάμεσα στὸ 1697 καὶ τὸ θέρος τοῦ 1698 συγκροτήθηκε ἓνα «Ἐπιστολάριον» στὸ ὁποῖο συμπιλήθηκαν 150 περίπου ἐπιστολικά κείμενα τοῦ Μαυροκορδάτου· ὅτι συμπιλήθηκαν σὲ ἓνα ἐνιαῖο κείμενο τὸ ὁποῖο εἶχε ἐπιγραφή, ἀρχὴ καὶ τέλος· ὅτι ἡ ἐπιγραφή του ἦταν «Ἐπιστολαὶ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, τοῦ μεγάλου λογοθέτου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ γενικοῦ ἐρμηνέως τῆς κραταιᾶς βασιλείας»· ὅτι τὸ ἐνιαῖο αὐτὸ κείμενο ἄρχιζε μὲ μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς ἀνώνυμο ἀποδέκτη καὶ ἔκλεινε μὲ δύο εὐχὲς ποὺ συνέταξε ὁ Μαυροκορδάτος· ὅτι, τέλος, τὰ κείμενα ποὺ συμπιλήθηκαν ἀριθμήθηκαν μὲ ἀρίθμηση ἐλληνική, ἀπὸ τὸ α΄ ὡς τὸ ρα΄.¹¹

Τὸ «Ἐπιστολάριον» αὐτὸ γνώρισε μιὰ δεύτερη «ἐκδοση», μετὰ τὸ 1712. Ἐκεῖνο ποὺ καταρχὴν διακρίνει τίς δύο ἐκδόσεις εἶναι ἡ διαφορετικὴ ἐπιγραφή καὶ ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐπιστολικῶν κειμένων ποὺ περιέχει. Στὴν ἐπιγραφή τῆς δεύτερης ἐκδοσης τονίζεται τὸ ἀξίωμα ποὺ τοῦ δόθηκε τὸ θέρος τοῦ 1698: «Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου μεγάλου λογοθέτου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἐξ ἀπορρήτων τῆς βασιλείας τῶν Ὁθωμανῶν, Ἐπιστολαὶ» —ἐνῶ στὴν πρώτη ἐκδοση παρουσιάζεται μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ «γενικοῦ ἐρμηνέως». Ἀκόμη, στὴ δεύτερη αὐτὴ ἐκδοση, καθὼς προστέθηκαν καὶ ἐπιστολικά κείμενα τοῦ γιοῦ του, Νικολάου Μαυροκορδάτου «βοεβόδα, Ἡγεμόνος Μολδαβίας», ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐπιστολικῶν κειμένων ἔχει ἀύξηθεῖ σημαντικά.

Στὸ ἔντυπο τοῦ 1804 δημοσιεύονται ἐπιστολὲς καὶ τοῦ Ἀλέξανδρου καὶ τοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου· κατὰ συνέπεια ἡ πρώτη καὶ εὐλογη ὑπόθεση ποὺ μπορεί νὰ διατυπωθεῖ εἶναι ὅτι ὁ ἐκδότης τοῦ Ἐπιστολαρίου χρησιμοποίησε ἓνα ἀπὸ τὰ χειρόγραφα ποὺ παραδίδουν τὴ «δεύτερη» ἐκδοση τοῦ χειρογράφου Ἐπιστολαρίου τοῦ Μαυροκορδάτου. Ὑπόθεση ποὺ μιὰ προσεκτικὴ συγκριτικὴ μελέτη τῆς χειρόγραφης παράδοσης τῶν ἐπιστο-

11. Βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, «Νέα εὐρήματα γιὰ τὴν ἐπιστολογραφία τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων», *Μολυβδοκονδυλοπελεκητής* 1 (1989), 27-28, ὅπου καὶ περισσότερα γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ τεκμήρια ποὺ προσδιορίζουν τὸ χρόνο ποὺ συγκροτήθηκε τὸ «Ἐπιστολάριον» καὶ γιὰ τὴν ἀρχαιολογικὴ μονάδα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλήθηκαν τὰ κείμενα ποὺ συμπιλήθηκαν. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἀπὸ τυπογραφικὴ ἀβλεψία ἀναφέρεται ὅτι ἡ δεύτερη ἐκδοση ἐγίνε μετὰ τὸ 1722, ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ: μετὰ τὸ 1712.

λικῶν κειμένων τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ τοῦ ἐντύπου τοῦ 1804 τὴν ἐπιβεβαιώνει ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπλουτίζει.

Ὁ ἐκδότης τοῦ 1804 ξεκίνησε τὴν ἐκτύπωση τοῦ βιβλίου ἔχοντας στὰ χέρια του ἓνα χειρόγραφο τοῦ Ἐπιστολαρίου τοῦ Μαυροκορδάτου ποὺ ἀνέτρεχε στὴ «δεύτερη» ἔκδοση. Τὸ χειρόγραφό του ὅμως ἦταν ἀκέφαλο· ἔτσι ἡ δημοσίευση τῶν ἐπιστολικῶν κειμένων ἄρχισε ἀπὸ τὸ κατὰ σειρὰ τρίτο κείμενο. Καὶ ἀκόμη στὸ χειρόγραφό του δὲν σημειωνόταν μὲ εὐκρίνεια ἀπὸ ποιοὺ σημεῖο ἄρχιζαν τὰ ἐπιστολικά κείμενα ποὺ ἀποδίδονταν στὸν Νικόλαο.

Ἡ στοιχειοθεσία καὶ ἡ ἐκτύπωση εἶχαν ἀρκετὰ προχωρήσει, ὅταν στὰ χέρια τοῦ ἐκδότη περιῆλθε καὶ ἓνα ἄλλο, πληρέστερο, χειρόγραφο. Διέκοψε λοιπὸν τὴν ἐκτύπωση τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Νικολάου, καὶ ἄρχισε νὰ προσθέτει ὅ,τι εἶχε παραλείψει ἀπὸ τὰ ἐπιστολικά κείμενα τοῦ Ἀλεξάνδρου: τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο, ποὺ προφανῶς δὲν ὑπῆρχαν στὸ ἀρχικὸ χειρόγραφο, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰκοστὸ ἑβδομο, τὸ ἑκατοστὸ τεσσαρακοστὸ τέταρτο, τὸ ἑκατοστὸ τεσσαρακοστὸ ἕκτο ποὺ εἶτε καὶ αὐτὰ δὲν ὑπῆρχαν στὸ πρῶτο χειρόγραφο εἶτε ἀπὸ ἀβλεψία τὰ εἶχε παραλείψει.¹² Στὴ συνέχεια ἔβαλε ἓνα τυπογραφικὸ στολίδι καὶ προσπάθησε, μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή, νὰ καλύψει ὅ,τι εἶχε γίνεи. Στὴν ἐπιγραφή δὲν ἀναγράφει «Ἐπιστολαὶ... Νικολάου Μαυροκορδάτου» ἀλλὰ «Ἐ τ ε ρ α ι Ἐπιστολαὶ Νικολάου Μαυροκορδάτου». («Ἐτεραι», ἀφοῦ ἓνα μεγάλο μέρος τοὺς εἶχε ἤδη ἐκτυπωθεῖ μέσα στὴν ἐνότητά «Ἐπιστολαὶ τινες Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων»).

V

Τώρα ποὺ ἐντοπίσαμε τὴ φιλολογικὴ πηγὴ ποὺ χρησιμοποίησε ὁ ἐκδότης τοῦ 1804, μποροῦμε νὰ κρίνουμε ἂν οἱ κατηγορίες ποὺ ὁ Ρίζος διατύπωσε ἐναντίον του εὐσταθοῦν.

Ἡ ἀπάντηση εἶναι καταρχὴν ἀρνητικὴ: δὲν θεμελιώνονται. Στὸ ἐντυ-

12. Πρόκειται γιὰ τὰ ἐπιστολικά κείμενα ποὺ ἔχουν τοὺς ἀριθμοὺς 208, 120, 146 καὶ 190 στὸν «Κατάλογο τῶν δημοσιευμένων ἐλληνικῶν ἐπιστολῶν» τοῦ Μαυροκορδάτου ποὺ ἔχω συντάξει καὶ δημοσιεύσει στὴ μελέτη μου «Ἡ ἐλληνικὴ ἐπιστολογραφία τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων. Ἡ ὀργάνωσις μιᾶς ἔρευνας», *Ὁ Ἐρανιστὴς* 16 (1980) 163 ἐπ. Ὅπως εἶναι γνωστὸ (Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, «Νέα εὐρήματα...», ὁ.π., σ. 27), στὸ ἐπιστολάριο τοῦ Μαυροκορδάτου συμπιλήθηκαν καὶ δύο πράξεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τὰ κείμενα τῶν ὁποίων εἶχε, προφανῶς, συντάξει ὁ Μαυροκορδάτος ὡς ὁφικιάρχης τοῦ Πατριαρχείου. Τὸ ἑκατοστὸ τεσσαρακοστὸ τέταρτο κείμενο εἶναι ἡ μία ἀπὸ τὶς δύο αὐτὲς πράξεις.

πο τοῦ 1804 ὑπάρχουν βέβαια κάποιες ἀποκλίσεις ἀπὸ τοὺς χειρόγραφους φορεῖς τοῦ Ἐπιστολαρίου τοῦ Μαυροκορδάτου, ἀποκλίσεις ὅμως πού δύσκολα θὰ μπορούσαν νὰ θεωρηθοῦν ὅτι προδίδουν μιὰ ὁργανωμένη ἐπιχείρηση λογοκρισίας. Ἴσως μάλιστα οἱ ἀποκλίσεις αὐτὲς θὰ μπορούσαν νὰ ἀποδοθοῦν στὰ ἴδια τὰ χειρόγραφα πού χρησιμοποίησε ὁ ἐκδότης τοῦ 1804 —χειρόγραφα ὅμως πού εἴτε λανθάνουν εἴτε, τὸ πιθανότερο, καταστράφηκαν στὸ Τυπογραφεῖο. Αὐτὴ, τὴν καταρχὴν ἀρνητικὴ, ἀπάντησις τὴν ἐνίσχυει μιὰ πρόσθετη ἔνδειξη.

Ὁ Θεαγένης Λιβανίου ἐπανεξέδωσε, 75 χρόνια ἀργότερα, ἀρκετὰ ἐπιστολικά κείμενα τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ ὑποσημείωσε, σὲ ἓνα οἰονεὶ κριτικὸ ὑπόμνημα, τίς κυριότερες διαφορὰς πού ἐντόπισε ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ 1804. Ἀνάμεσα στὰ ἐπιστολικά κείμενα πού ἐπανεξέδωσε εἶναι καὶ ἐξί πού ὁ Μαυροκορδάτος ἀπηύθυνε στὸν Ἱεροσολύμων Δοσίθεο.¹³ Εἶναι κείμενα στὰ ὁποῖα ὁ Ρίζος ἔδωσε ἰδιαίτερο βάρος ὅταν διατύπωνε τὴν κατηγορίαν του: ἀπὸ αὐτὰ κυρίως ἦταν πού ὁ ἐκδότης τοῦ 1804 εἶχε ἀφαιρέσει πολλὰ χωρία στὰ ὁποῖα ὁ Μαυροκορδάτος διατύπωνε τὸ μίσος του κτλ. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἐκδοσὴ Λιβανίου στηρίχθηκε σὲ μιὰ ἔγκυρη καταρχὴν πηγὴ, ἓνα χειρόγραφο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκην τοῦ Γ. Ἀλ. Μαυροκορδάτου, ἀπογόνου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων.¹⁴ Ἡ σύγκρισις ὅμως τῶν δύο ἐκδόσεων δὲν στηρίζει τίς κατηγορίες τοῦ Ρίζου. Τὸ κείμενο πού δίνει ἡ ἐκδοσὴ Λιβανίου εἶναι φιλολογικὰ ἀρτιότερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1804, ἀλλὰ δὲν εἶναι πληρέστερο.¹⁵

VI

Ἀφοῦ ὅλα συγκλίνουν πρὸς τὴν ἀθωότηταν τοῦ ἐκδότη τοῦ 1804, εἶναι φυσικὸ τὸ θέμα νὰ ξαναγυρίσει σὲ ἐκεῖνον πού διέδωσε τὴ φήμην, τὸν Ἰακωβὰκὴ Ρίζο Νερούλο. Τί θὰ εἶχε νὰ πεῖ, ἄραγε, γιὰ νὰ ἀπολογηθεῖ.

Ἐποθέτω ὅτι τὸ πρῶτο πού θὰ μπορούσε νὰ ἐπικαλεστεῖ εἶναι ὅτι στὴ Γενεύη, ὅπου βρισκόταν, ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὰ βοηθήματά του· ὅτι δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ ἐλέγξει μιὰ ἐντύπωση πού τοῦ εἶχε δημιουργηθεῖ. Στὸ ἐρώτημα πῶς ἦταν δυνατό νὰ τοῦ εἶχε δημιουργηθεῖ μιὰ τέτοια ἐντύπωση, καὶ μάλιστα γιὰ ἔντυπο πού ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸ Πατριαρχικὸ Τυπογραφεῖο,

13. Πρόκειται γιὰ ἐπιστολικά κείμενα πού ἔχουν τοὺς ἀριθμοὺς 73, 74, 103, 120, 127 καὶ 187 στὸν «Κατάλογο τῶν δημοσιευμένων ἐλληνικῶν ἐπιστολῶν» τοῦ Μαυροκορδάτου (γιὰ τὸν ὁποῖο βλ. σημείωσις 12) —ὅπου καὶ παραπομπὲς στὶς ἐκδόσεις.

14. Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου..., Ἐπιστολαὶ Π'..., σ. ζ'.

15. Πβ. ὥστόσο καὶ τὴν περίπτωσιν μιᾶς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ἰάκωβο Μάνο στὴν ὁποία τὸ κείμενο τῆς ἐκδόσεως Λιβανίου εἶναι πληρέστερο, σ. 101.

ἔπρεπε νὰ πεῖ περισσότερα: ὅτι ἡ ἐντύπωσή του στηρίχθηκε σὲ ἓνα ἱστορικό προηγούμενο ποὺ τοῦ εἶχε διηγηθεῖ ὁ θεῖος ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ πατέρα του, ὁ Ἐφέσου Σαμουήλ. Τὸ 1798 ἓνα βιβλίο γραμμένο ἀπὸ ἓναν κολλυβὰ χρειάστηκε νὰ ὑποστεῖ κάποιες «διορθώσεις» πρὶν τυπωθεῖ ἀπὸ τὸ Πατριαρχικὸ Τυπογραφεῖο.¹⁶ Ὁ Ἐφέσου Σαμουήλ ἦταν τότε μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ποὺ ἔλεγε κάθε βιβλίο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευτεῖ ἀπὸ τὸ Πατριαρχικὸ Τυπογραφεῖο¹⁷ καὶ τὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ τὴν ἐμπιστεύτηκε καθὼς ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ στενὸς συγγενής: αὐτὸς εἶχε ἀναλάβει τὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀνατροφή του ὅταν μικρὸς ἔχασε τὸν πατέρα του.¹⁸ Σ' αὐτὸ τὸ πραγματικὸ γεγονὸς στηριζόμενος θεώρησε ὅτι καὶ ἓνα ἄλλο βιβλίο, μὲ ἐμφανὴ παιδαγωγικὸ χαρακτήρα, εἶχε ἀποψιλωθεῖ ἀπὸ κάποια ἐπικίνδυνα σημεῖα γιὰ λόγους γενικότερου συμφέροντος. Μὲ ἄλλα λόγια δὲν ὑπῆρχε δόλος στὴ διάδοση ὅτι οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Μαυροκορδάτου λογοκρίθηκαν· ἦταν ἀπλῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς λειτουργίας τῆς μνήμης τὴν ὁποία, καθὼς βρισκόταν στὸ ἐξωτερικό, δὲν μπορούσε νὰ ἐλέγξει.

Τέλος, ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν ἔπειθαν, ἂν τὸν ρωτοῦσαν πῶς ἦταν δυνατό νὰ προσγράψει ἀνιστόρητα στὸν Μαυροκορδάτο τοῦ 17ου αἰῶνα ἔννοιες ποὺ εἶχαν πάρει πολιτικὸ περιεχόμενο τὸν 19ο αἰῶνα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκαλύψει τὸ *ultimum argumentum* του. Παράλληλα στὸν Ἀγώνα γιὰ τὴν Ἀνεξαρτησία διεξαγόταν καὶ ἓνας ἀγώνας πολιτικὸς στὸν ὁποῖο κάθε ομάδα ζητοῦσε νὰ προβάλει τὴ συνεισφορά της καὶ νὰ προδιαγράψει τὴ θέση της στὴν Πολιτεία ποὺ πῆγαινε νὰ δημιουργηθεῖ. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ λογικὴ μπορούσε νὰ δικαιολογηθεῖ καὶ ἡ δική του ἐνέργεια: Φαναριώτης ἦταν ὁ Ρίζος καὶ αὐτῆς τῆς ομάδας ἐνίωθε τὴν ἀνάγκη νὰ προβάλει τὴ συνεισφορά στὸν ἰδεολογικὸ ὀρίζοντα τῆς νέας πολιτείας ποὺ ὅλα ἔδειχναν ὅτι θὰ εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ «ἐθνικοῦ κράτους». Ἡ ἔννοια λοιπὸν τοῦ ἔθνους ἦταν ἀναγκαία· καὶ χρήσιμο ἦταν ὁ πρωτοπόρος σὲ πολλὰ ἄλλα Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, γενάρχης τῶν Φαναριωτῶν, νὰ μὴν εἶχε ὑστερήσει καὶ στὰ θέματα τῆς ἐθνικῆς ἰδεολογίας.

Δ. Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

16. Πρόκειται γιὰ τὸ βιβλίο *Χριστιανικὴ ἀπολογία*, γιὰ τὸ ὁποῖο βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, *Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση...*, σ. 35 κ.έ.

17. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἐφέσου Σαμουήλ ἀναγράφεται στὸν κατάλογο τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ποὺ ἐπιθεώρησε τὸ βιβλίο πρὶν τυπωθεῖ, βλ. *Χριστιανικὴ ἀπολογία...*, σ. 3.

18. Ὁ Σαμουήλ ἦταν γόνος τῆς φαναριώτικης οἰκογένειας Χαντζερῆ· γιὰ τίς σχέσεις μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ρίζου καὶ τὴν κηδεμονία ποὺ ἀνέλαβε βλ. ὅσα ἀναφέρει ὁ Ἀν. Ν. Γούδας, *Βίοι παράλληλοι τῶν ἐπὶ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος διαπρεφάντων ἀνδρῶν*, τ. 2, Ἀθήνα 1870, σ. 355.